

[Aksel Larsen.]

Medlemmer af dette Ting er gaaet løs paa os Kommuniste og har sagt, at i Henhold til Marx, Engels og Lenin burde vi gøre saadan og saadan. Hvad er det for en Maner, at Modstandere af Marx, Engels og Lenin forlanger, at Kommunisterne skal gøre og sige saadan og saadan! Men det ærede Medlem har aldrig haft noget imod, at det er blevet forlangt. Det ærede Medlem maa undskylde, man maa kræve en vis logisk Sammenhæng i Tingene! Det forlanger vi af os selv, og det forlanger vi af det ærede Medlem. Naar det ærede Medlem om Søndagen docerer noget for Befolkningen, forlanger vi, at han ogsaa selv i det mindste *forsøger*, at praktisere det til Hverdag, og at han ikke i sine Handlinger og i sin Politik er i Strid med det, han paastaar er hans Opfattelse.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Bomholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Bomholt: Ja, vi blev jo ikke meget klogere af den Replik, vi her hørte; det var i saa stor en Cirkel som muligt uden om den varme Grød. — Hvis jeg i en tidligere Replik har forvekslet Det kommunistiske Parti og Staten, beder jeg den højtærede Formand om Tilgivelse derfor. Jeg staaar naturligvis ikke her for at bryde en Praksis i Rigsdagen. Men der bliver i øvrigt ogsaa nok at sige endda til det ærede Medlem, der flygtede fra sine Udtalelser.

Til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende stillede Problemet klart nok op i min Tale: hvad kan der tillægges Karakteren, og hvad kan der tillægges Milieuet? Og da det ærede Medlem opponerede mod mig, gjorde jeg opmærksom paa, at der var vistnok en Tankerække i hans teologiske System, som han havde overset, thi at Viljen er trælunden, er i hvert Fald den lutherske Opfattelse, hvilket ikke udelukker religiøs Skyldfølelse. Det er min Opfattelse, at man ikke skal blande Religion og Politik sammen; det er sjælden godt, det kan føre meget unfair med sig. Men jeg vil dog over for dem, der har talt saa meget om Religion, gøre opmærksom paa en enkelt Ting — og jeg haaber ikke, det virker udfordrende, at jeg nævner en saadan Sætning —, et Skriftsted, der lyder: Tilgiv os vore Synder, ligesom vi tilgiver dem, der har krænket os. Det vil sige, at den himmelske og jordiske Tilgivelse

er koblet sammen. Jeg tror, at den Tankegang har et stort Perspektiv i sig ogsaa for de Præster, der optræder som sociale Talsmænd fra denne Talerstol.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Naar det konservative Medlem, der er Ordfører for Partiet, fandt mit Indlæg klart og letfatteligt i Anslaget, men uklart og udvandet og ubegribeligt i den øvrige Del, er jeg tilbøjelig til at tro, at Grunden er den, at første Del var saa enkel og ligefrem, Betragtninger, som det ærede Medlem er vant til at høre brugt i Studenterdiskussioner om Lørdagen i Studenterforeningen; det kunde han forstaa, det fandt han klart og tydeligt, medens det øvrige krævede religiøse, historiske, retshistoriske og religionsfilosofiske Forudsætninger, som jeg ikke tror det ærede Medlem i mindste Maade er i Besiddelse af, og derfor fandt det ærede Medlem den Del uklar og udvandet.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ret i, at det kan fordres, at man er sammenhængende og logisk i sine Betragtninger. For saa vidt Formanden, naar det Forslag, som jeg har været Ordfører for, angaaende Folkeafstemning om Dødsstraf kommer til Behandling, tillader, at jeg dør i Sammenhæng gør Rede for det Livssyn, der fører mig til at indtage den Stilling, jeg indtager til dette aktuelle Problem, skal jeg gerne tjene ham deri. Men naturligvis er det ikke et Spørgsmaal, jeg ikke har tænkt over, og jeg kan allerede nu sige, at naar det ærede Medlem Hr. Bomholt her og i denne Sammenhæng anfører Ordet om at forlade os vor Skyld, saa skal vi ogsaa forlade vore Skyldnere, er der en saa himmelvid Forskel mellem det ærede Medlems og min Betragtning, at vi vist ikke kan raabe hinanden op. Hvis et Menneske har gjort mig Uret, skal jeg, for saa vidt jeg kan det, tilgive ham, hvis jeg vil handle kristeligt forsvarligt, tilgive ham, hvis jeg selv skal kunne haabe paa Tilgivelse. Det er rigtigt; men det forekommer mig helt urimeligt at mene, at man paa en andens Vegne kan foretage denne Tilgivelse, at man pr. Delegation kan tilgive, at Samfundet kan tilgive den Brøde,